

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Toleti S. R. E. Cardinalis Svmma Casvvm
Conscientiæ, Sive De Instrvctione Sacerdotvm Lib. VII**

Toledo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

24. De auaritia, quid sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40916

Quarto, cum propter finem aliquem, qui sit mortale peccatum, appetitur honor vel dignitas; ut cum appetitur propter vindictam, vel ad alium malum usum mortalem. His modis ambitio mortale peccatum est. in reliquis vero veniale est.

De Auaritia, quid sit.

CAPUT XXIV.

Secundum capitale vitium est Auaritia, de qua tractat S. Thom. 2.2. quest. 118. Hæc autem sic potest describi. *Est amor immoderatus habendi.* In qua descriptione sunt tres partes.

Prima est, *amor*. Est enim Auaritia, appetitus, & affectus quidam, pertinetque ad voluntatem.

Secunda pars est, *habendi*. Per hoc vocabulum intelligimus res viles, putæ, pecunias, & alia, quæ pecunia æstimantur, ad proprios usus, qualia sunt pecora, vineæ, domus, & alia huiusmodi, quædiuitiae vocantur. Amor enim horum, est Auaritia, si accedit tertia pars definitionis, nempè, quod sit *immoderatus*, putæ sine modo, & regula, seu mensura rationis.

Aduerte autem, quod Auaritia consistit in his casibus & effectibus, ut, in retinendo pecunias, & res alias viles præter modum, putæ, non dando, quando, quomodo, & quibus oportet; aut in acquirendo huiusmodi, & congregando præter modum; aut tertio in immoderato affectu erga res huiusmodi.

Aduerte rursus, quod auaritia non solum consistit in ordine ad alterum, putæ, non dando alteri, aut accipiendo ab altero, sed erga seipsum potest homo esse avarus, cum sumptus necessarios sibi negat ex affectu pecuniarum. Habemus ergo ex his, quid sit Auaritia. Hæc autem habet vitium quoddam sibi contrarium, & extremum, putæ; Prodigalitatem. Hæc autem consistit in dando plus, quam potest, aut in minus, quam oportet, propria conseruando, non solum erga alios, sed erga seipsum: vixus enim superfluus ad prodigali-

tatem spectat. In medio autem consistit liberalitas, quæ moderatus amor est diuitiarum: dat enim & retinet, quando, & quomodo oportet. Vnum tamen hic aduentum est, quod Auaritia opponitur, & contraria est duplici virtuti, puta, iustitiae & liberalitati; tunc enim est contra iustitiam, cum versatur circa alienum, putâ, cum non datur, quod debetur, ex amore ipsius pecunia; aut cum accipitur quod alienum est, per furum, rapinam, usuram, vel alia iniusta via. Cum vero versatur circa propria, putâ, circa immoderatum affectum in rebus proprijs, tunc est contra liberalitatem. Similiter etiam prodigalitas opponitur iustitiae & liberalitati. Iustitia, cum prodigus est aliquis ex alieno; ut, cum multa debeat, inutiliter consumit pecunias, & sit impotens ad soluendum. Liberalitas, cum ex proprijs tantum immoderatè consumit. Patet ergo, quid Auaritia, quid Prodigalitas sit, & quibus contrarie sint virtutibus.

Quale peccatum sint Auaritia, & Prodigalitas.

C A P V T XXV.

AD cognoscendum quale peccatum sit Auaritia, oportet considerare, & distinguere, quando contra iustitiam, & quando contra liberalitatem est. Cum enim est contra iustitiam, ex genere suo est mortale peccatum, & de facto est mortale, nisi ob leuitatem materiæ, vel ob defectum deliberationis fiat veniale: vnde, qui ex auaritia, & pecunia affectu retinet alienum, nolens restituere, aut accipit alienum via aliqua iniusta, mortaliter peccat. Quando vero est contra liberalitatem, tunc ex se veniale peccatum est; quamuis fiat mortale, cum opponitur præcepto charitatis: v.g. retinere multum pecunias proprias, nolendo dare, & succurrere alteri, & habendo immoderatum appetitum earum, veniale est: si tamen homo ex tali affectu non succurrat indigenti posito in extrema, aut graui necessitate, cum obligatur præcepto charitatis, mortaliter peccat. Similiter, cum est paratus negligere, seu transgredi diuinum præceptum potius, quam separare affectum a pecunia, peccat etiam mortaliter: ut, qui paratus est, si possit, furari, aut usuram dare, aut negare indigenti extremè, aut quid simile. Idem etiam dicendum est de Prodigalitate:

cum